

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України у Вінницькій області

вул. Грушевського, 27, м. Вінниця, 21050, тел. (0432) 53-13-09
www.ssb.gov.ua, e-mail: usbu_vin@ssb.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001473

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Вінниця

«11» листопада 2023 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу УСБУ у Вінницькій області підполковник юстиції Сахненко Володимир Миколайович, розглянувши матеріали досудового розслідування кримінального провадження № 22023020000000147 від 03.07.2023 за ознаками вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України, установивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278 Кримінального процесуального кодексу України,

ПОВІДОМИВ:

Царьову Олегу Анатолійовичу, 02.06.1970 року народження, уродженцю м. Дніпропетровськ, місце проживання якого зареєстроване за адресою: Дніпровський район, с. Старі Кодаки, вул. Кодацька, буд. 120, останнє відоме місце проживання: Російська Федерація, м. Москва, вул. Фадєєва, буд. 4-а, кв. 140, громадянину України, –

про те, що він підозрюється у фінансуванні дій, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинених повторно, з корисливих мотивів, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України.

Відповідно до Конституції України, Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – рф) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини

території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Всупереч вказаним нормам міжнародного гуманітарного права президент рф володимир путін, а також інші невстановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади рф, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів зс рф на територію України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, рф та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни,

кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є рф.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і рф.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та рф уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і рф (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та

федеральним законом рф від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного договору, рф зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та рф про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований рф 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Статтею 17 Конституції України визначено, що на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

На території України не допускається розташування іноземних військових баз.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України передбачено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України

і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Конституційний лад - це устрій держави і суспільства, а також їх інститутів відповідно до конституційно-правових норм. Це цілісна система основних соціально-правових відносин, що визначають форми і способи функціонування держави як єдиного державно-правового організму. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних інтересів. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних відносин.

Державна влада - це система сформованих у порядку, передбаченому Конституцією та законами України, органів, що уособлюють собою владу глави держави, законодавчу, виконавчу і судову владу (Президент України, парламент, вищі, центральні та місцеві органи виконавчої влади, вищі та місцеві органи судової влади), а також органи місцевого самоврядування і контрольно-наглядових та деяких інших органів, що, користуючись певною незалежністю, не належать до трьох головних гілок влади (прокуратура України, Національний банк України, Рахункова палата України, Вища рада юстиції України тощо). Таким чином, існуюча в Україні державна влада є частиною її конституційного ладу.

Державна влада є головною складовою публічної влади, яка належить тільки державі і реалізовується нею шляхом прийняття компетентними органами обов'язкових для виконання усіх рішень, та застосування в разі необхідності державного примусу.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі — ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України - в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ

вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міждержавних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, протиправної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи генерального штабу збройних сил російської федерації (далі — ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України. Враховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи чорноморського флоту російської федерації (далі - ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств та воєнізованих формувань РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

У кінці лютого - початку березня 2014 перекинуті з Росії і кримських баз чорноморського флоту РФ війська без розпізнавальних знаків, скориставшись моментом зміни влади в Україні внаслідок Євромайдану, окупували Кримський півострів. Також було створено збройне формування з російських «козаків», яке називало себе «самооборона Криму».

Анексії у лютому - березні 2014 року передували організовані антиукраїнські виступи у містах Криму, блокада і захоплення стратегічних об'єктів півострова і військових частин ЗСУ підрозділами російської армії у деяких випадках під прикриттям окремих цивільних осіб і новостворених

спецслужбами РФ «загонів самооборони Криму», що поклало початок окупації Криму Росією.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України шляхом військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

20 лютого 2014 року на територію АР Крим і м. Севастополь, як складової суверенної держави Україна, окремими підрозділами ЗС РФ, з використанням військового, морського та повітряного транспорту, здійснено вторгнення з метою подальшого захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлення контролю над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень, з метою зміни меж території та державного кордону України, в порушення порядку визначеного Конституції України.

Відтак всупереч міжнародному праву, на шкоду державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, з метою здійснення тимчасової окупації Автономної Республіки Крим, невідновленими досудовим розслідуванням особами з використанням збройних сил РФ, окремих громадян та представників діючої влади, 27.02.2014 було захоплено будівлі Верхової Ради Автономної Республіки Крим, Ради Міністрів Автономної Республіки Крим, інших органів державної влади і місцевого самоврядування, та присвоєно їх владні повноваження. 01 березня 2014 року самопроголошений «голова Ради міністрів АР Крим» Сергій Аксьонов звернувся до президента РФ Путіна В.В. посприяти у «забезпеченні миру і спокою» на території Криму. Того ж дня президент РФ направив до ради федерацій пропозицію про введення російських військ у Крим. Обидві палати Державної думи 01 березня 2014 р. об 17:20 проголосували за введення російських військ на територію України, і в Крим зокрема.

Із 01.03.2014 російські війська починають масштабні силові акції, спрямовані на блокування українських військових баз на території Криму,

захоплення адміністративних приміщень, контроль транспортних магістралей, аеродромів та інших стратегічно важливих об'єктів. 11 березня 2014 року Верховною Радою Автономної Республіки Крим і Севастопольською міською радою під примусом збройних формувань РФ прийнято так звану декларацію про незалежність Автономної Республіки Крим та міста Севастополя.

16 березня 2014 року окупаційною владою АР Крим за підтримки підрозділів ЗС РФ та інших правоохоронних та збройних формувань РФ, в порушення Конституції України, проведено псевдореферендум, яким вони намагались легітимізувати захоплення іноземної території.

18 березня 2014 року президентом РФ підписано договір про прийняття Республіки Крим до складу російської федерації. 21 березня 2014 року рада федерації прийняла закон про ратифікацію договору від 18 березня 2014 року та закон про утворення нових суб'єктів федерації — республіки Крим та міста федерального значення Севастополь, закріпивши анексію цих регіонів російською Федерацією.

27 березня 2014 року Генеральна Асамблея ООН підтримала територіальну цілісність України, визнавши Крим і Севастополь її невід'ємними частинами.

02 липня 2014 року Парламентська асамблея Організації з безпеки і співробітництва в Європі визнала такі дії російської федерації військовою агресією, неспровокованою і заснованою на абсолютно безпідставних припущеннях і приводах.

У справі «Україна проти Росії» Європейський суд з прав людини констатував, що російська федерація здійснювала ефективний контроль і мала «юрисдикцію», у значенні статті 1 Конвенції, над Автономною Республікою Крим та м. Севастополь з 27 лютого 2014 року, тобто судом визначено часові та територіальні рамки окупації.

Згідно з Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-УІІ територія Кримського півострова внаслідок російського захоплення вважається тимчасово окупованою територією. У процесі окупації на основі органів державної влади та місцевого самоврядування, а також правоохоронних органів України, на території АР Крим сформовано незаконні збройні та воєнізовані підрозділи для підтримки окупаційного режиму і незаконної анексії частини території України, що потребувало значного фінансування.

Зважаючи, що забезпечення підтримки окупаційного режиму і незаконної анексії частини України та утримання незаконних утворень потребувало значних матеріальних витрат, фінансування цих потреб було вирішено здійснювати у тому числі силами сформованих незаконних збройних та воєнізованих підрозділів на території АР Крим.

У травні 2014 року на території АР Крим в структурі окупаційної влади діяло так зване «МВД Республики Крым», зокрема його структурний підрозділ «Управление Государственной службы охраны при МВД Республики Крым». У червні 2014 року російською федерацією створено «МВД России в Республике Крым», до складу якого увійшли збройні та воєнізовані формування, зокрема, «Федеральное государственное унитарное предприятие «Охрана» МВД России в Республике Крым» та «Управление вневедомственной охраны Министерства

внутренних дел по Республике Крым».

Міністерство внутрішніх справ російської федерації (далі - МВД России) є федеральним органом виконавчої влади, який здійснює функції з реалізації державної політики і нормативно-правового регулювання у сфері внутрішніх справ, у сфері контролю за обігом наркотичних засобів, психотропних речовин та їх прекурсорів, а також в сфері міграції. На «МВД России в Республике Крым» російським законодавством покладено виконання, окрім інших, наступних функцій:

розробка та вживання в межах своєї компетенції заходів щодо попередження злочинів та адміністративних правопорушень, виявлення та усунення причин та умов, що сприяють їх вчиненню; забезпечення спільно з органами виконавчої влади Республіки Крим, органами місцевого самоврядування безпеки громадян та громадського порядку у громадських місцях на території Республіки Крим; організація та здійснення, відповідно до законодавства російської федерації, оперативно-розшукової діяльності;

організація та здійснення, відповідно до законодавства російської федерації, дізнання та провадження попереднього слідства у кримінальних справах;

вжиття, відповідно до федерального закону, заходів, спрямованих на виявлення, попередження та припинення екстремістської діяльності;

забезпечення участі підлеглих органів у заходах щодо протидії тероризму, у забезпеченні правового режиму контртерористичної операції, у захисті потенційних об'єктів терористичних посягань та місць масового перебування громадян, а також забезпечення безпеки та антитерористичної захищеності об'єктів органів внутрішніх справ; забезпечення, відповідно до законодавства російської федерації, здійснення підпорядкованими органами контролю над діяльністю народних дружин; забезпечення, відповідно до законодавства російської федерації, державного захисту потерпілих, свідків та інших учасників кримінального судочинства, суддів, прокурорів, слідчих, посадових осіб правоохоронних та контролюючих органів, а також інших осіб, що захищаються;

забезпечення, відповідно до законодавства російської федерації виконання покладених на органи внутрішніх справ обов'язків у ході виборчих кампаній, під час підготовки та проведення референдумів; забезпечення участі у межах своєї компетенції у забезпеченні режиму військового стану та режиму надзвичайного стану у разі їх введення на території російської федерації або на території Республіки Крим, а також у проведенні заходів воєнного часу та заходів у рамках єдиної державної системи запобігання та ліквідації надзвичайних ситуацій; організація та забезпечення мобілізаційної підготовки та мобілізації в МВС у Республіці Крим, підпорядкованих органах та організаціях; забезпечення виконання заходів щодо цивільної оборони підлеглими органами та організаціями, підвищення стійкості роботи цих органів та організацій в умовах воєнного часу та у разі виникнення надзвичайних ситуацій у мирний час;

участь у межах своєї компетенції в організації територіальної оборони російської федерації.

Указом президента РФ № 157 від 05.04.2016 на базі «Внутренних войск МВД России» створено «Федеральную службу войск национальной гвардии

Российской Федерации» (Росгвардия), з утворенням відповідних структурних підрозділів на тимчасово окупованій території АР Крим, зокрема «Федеральное государственное казенное учреждение «Управление вневедомственной охраны войск национальной гвардии Российской Федерации» та «Федеральное государственное унитарное предприятие «Охрана» Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации». Згідно законодавства РФ війська національної гвардії РФ («Росгвардия») є державною військовою організацією, призначеною для забезпечення державної та громадської безпеки, захисту прав та свобод людини та громадянина. Основними завданнями «Росгвардії» є:

участь у охороні громадського порядку, забезпеченні громадської безпеки; охорона важливих державних об'єктів, спеціальних вантажів, споруд на комунікаціях відповідно до переліків, затверджених урядом російської федерації;

участь у боротьбі з тероризмом та екстремізмом; участь у забезпеченні режимів надзвичайного стану, воєнного стану, правового режиму контртерористичної операції;

участь в територіальній обороні російської федерації; надання допомоги прикордонним органам федеральної служби безпеки в охороні державного кордону російської федерації; федеральний державний контроль (нагляд) за дотриманням законодавства російської федерації в галузі обороту зброї та в галузі приватної охоронної діяльності, а також за забезпеченням безпеки об'єктів паливно-енергетичного комплексу, за діяльністю підрозділів охорони юридичних осіб з особливими статутними завданнями та підрозділів відомчої охорони;

охорона особливо важливих і режимних об'єктів, об'єктів, що підлягають обов'язковій охороні військ національної гвардії, відповідно до переліку, затвердженого урядом російської федерації, охорона майна фізичних та юридичних осіб за договорами;

забезпечення за рішенням президента РФ безпеки вищих посадових осіб суб'єктів російської федерації (керівників вищих виконавчих органів державної влади суб'єктів російської федерації) та інших осіб.

Окрім того, інші завдання на війська національної гвардії можуть бути покладені рішеннями президента російської федерації, прийнятими відповідно до федеральних конституційних законів та федеральних законів. Указаними збройними та воєнізованими формуваннями російської федерації на території окупованої АР Крим здійснювалося систематичне залякування цивільного населення, проводилися викрадення та незаконно позбавлялися волі патріотично налаштовані особи, які, своєю активною громадянською позицією заважали впровадженню та реалізації окупаційної політики держави-агресора, здійснювалась протидія правоохоронним органам і Збройним силам України у відновленні територіальної цілісності України.

Збройними та воєнізованими формуваннями окупаційної влади російської федерації в період з 2014 по теперішній час вчинено дії з метою насильницької зміни меж території і державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, що призвело до загибелі людей,

заподіяння тілесних ушкоджень, руйнувань та інших тяжких наслідків.

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянин України Царьов О.А. з 14 травня 2002 року по 27 листопада 2014 року був народним депутатом України Верховної ради України IV, V, VI, VII скликань, маючи членство політичної партії «Партія регіонів», діяльність якої заборонена рішенням Восьмого апеляційного адміністративного суду від 21.02.2023 у справі № П/857/1/23 у зв'язку з її антиукраїнською політичною та організаційною діяльністю, а також програмними та статутними цілями, що містять антиукраїнську позицію. У подальшому, за невстановлених досудовим розслідуванням обставин, Царьов О.А., у зв'язку із переходом від органів досудового розслідування у інших кримінальних провадженнях з 16.06.2014, виїхав за межі території України та до теперішнього часу на підконтрольній державній владі території України не перебуває.

Царьов О.А., достовірно знав про викладені вище обставини, як громадянин України та державний діяч України володів інформацією про окупацію території АР Крим збройними силами та іншими воєнізованими підрозділами російської федерації, усвідомлював, що ними вчиняються активні дії, спрямовані на зміну меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Проте, Царьов О.А., маючи проросійську політичну позицію, українофобні ідеологічні та корисливі мотиви, усвідомлюючи явно злочинний характер своїх дій, їх суспільно небезпечні наслідки, бажаючи їх настання, розуміючи неприпустимість вчинення злочинів проти основ національної безпеки України в умовах збройного протистояння Українського народу державі-агресору, порушуючи ст. 17 та ст. 65 Конституції України, діючи умисно, прийняв рішення про фінансування дій воєнізованих формувань окупаційної влади на території АР Крим, які протиправно порушили територіальну цілісність України в межах установлених кордонів та захопили державну владу на території АР Крим.

Установлено, що до 2014 Царьов О.А. через підконтрольні комерційні структури придбав нерухоме майно, на базі якого на окупованій території АР Крим ним було створено ряд підприємств, які він незаконно зареєстровав за російським законодавством.

Так, 20.11.2014 було зареєстровано **ООО «Санаторий Кирова»** (ИНН 9103010511, АР Крим м. Ялта вул. Кирова, буд. 39, к.53, офіс 1), учасниками якого є Царьов О.А. 50% та його дружина - Царьова Лариса Анатоліївна 50 %. Директором названої юридичної особи призначено Царьова О.А.

22.01.2021 Царьовим О.А. створено **ЧУ «Музей «Усадьба княгини Н.А. Барятинской»** (ИНН 9103095681, АР Крим м. Ялта вул. Кирова, буд. 39А), засновником якого є ООО «Санаторий Кирова» 100 %. Директором названої юридичної особи призначено Царьова О.А.

Продовжуючи протиправну діяльність, діючи умисно, з корисливих мотивів - збереження майна підприємств, які здійснюють незаконну підприємницьку діяльність у відповідності до російського законодавства на окупованих територіях АР Крим, Царьов О.А. вирішив забезпечити його охорону шляхом надання збройним та воєнізованим формуванням окупаційної влади

російської федерації фінансових ресурсів, отриманих в тому числі від діяльності підконтрольних йому юридичних осіб.

Так, з метою реалізації злочинного умислу, Царьов О.А. усвідомлюючи, що незаконно створені на території АР Крим воєнізовані і збройні формування російської федерації приймали участь у вчиненні дій з метою незаконної зміни меж території та державного кордону України, а також забезпечують окупаційний режим на вказаній території, умисно, з корисливою метою, бажаючи сприяти такій діяльності через надання фінансових ресурсів, створив протиправний механізм їх фінансування шляхом передачі грошових коштів під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони майна, належного йому прямо та опосередковано через підконтрольні юридичні особи, що незаконно зареєстровані ним на території АР Крим.

Зокрема, 20.04.2021 Царьов О.А. з метою фінансування незаконних окупаційних військових формувань країни-агресора як директор ЧУ «Музей «Усадьба Княгини Н.А.Барятинской» уклав договір № 83150413091 від 20.04.2021 із т.зв. «Федеральное государственное унитарное предприятие «Охрана» Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации (ФГУП «Охрана» Росгвардии) про виконання робіт з монтажу (пуско-налагоджування) технічних засобів охорони тривожної сигналізації за адресою: 298600, респ. Крым, г.Ялта, ул. Кирова, д. 39а, офіс 1, відповідно розділу 6 «Вартість робіт і порядок розрахунків» вартість робіт складає 51 178,91 російських рублів.

Усвідомлюючи, що він здійснює фінансування збройного підрозділу окупаційної влади РФ, який вчиняє дії, спрямовані на зміну меж території і державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, та який залучений до підтримання окупаційного режиму на території АР Крим, Царьов О.А., як керівник ООО «Санаторий Кирова» на виконання умов договору № 83150413091 від 20.04.2021, відповідно рахунку № 83000029946 від 20.04.2021, перерахував кошти у сумі 51 178,91 російських рублів на рахунок т.зв. «Федеральное государственное унитарное предприятие «Охрана» Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации (ФГУП «Охрана» Росгвардии) за виконані роботи по монтажу (пуско-налагоджування) технічних засобів охорони тривожної сигналізації. Про виконання умов названого вище договору сторонами 15.05.2021 складено акт приймання в експлуатацію засобів охорони тривожної сигналізації ЧУ «Музей «Усадьба Княгини Н.А.Барятинской».

Крім того, в продовження злочинної діяльності Царьов О.А. як директор ЧУ «Музей «Усадьба Княгини Н.А.Барятинской» уклав договір № 83110413240 від 15.05.2021 із т.зв. «Федеральное государственное унитарное предприятие «Охрана» Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации (ФГУП «Охрана» Росгвардии) про виконання робіт з технічного обслуговування комплексу технічних засобів охорони ЧУ «Музей» «Усадьба Княгини Н.А.Барятинской» за адресою: АР Крим, м. Ялта, вул. Кирова, буд. 39А, кім. 1. на суму 1449,4 російські рублі.

У подальшому достовірно знаючи, фінансування збройного підрозділу окупаційної влади РФ, який вчиняє дії, спрямовані на зміну меж території і

державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, а також підтримання окупаційного режиму на території АР Крим, Царьов О.А., діючи повторно, як директор ЧУ «Музей «Усадьба Княгини Н.А.Барятинской» перерахував на підставі рахунку № 83000053717 від 01.08.2021 кошти у сумі 1449,40 російських рублів на рахунок т.зв. «Федеральное государственное унитарное предприятие «Охрана» Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации (ФГУП «Охрана» Росгвардии). За фактом взаємного виконання умов названого вище договору 31.08.2021 складено акт про проведення робіт з технічного обслуговування засобів охорони тривожної сигналізації ЧУ «Музей «Усадьба Княгини Н.А.Барятинской».

Продовжуючи протиправну діяльність, на виконання свого злочинного умислу направлено на фінансування вчинення незаконними збройними формуваннями країни агресора дій, спрямованих на зміну меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, діючи повторно, з корисливих мотивів Царьов О.А. як директор ООО «Санаторий Кирова» уклав договір № 83150417045 від 19.09.2022 із т.зв. «Федеральное государственное унитарное предприятие «Охрана» Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации (ФГУП «Охрана» Росгвардии) про виконання робіт з монтажу (пуско-налагоджування) технічних засобів охорони тривожної сигналізації за адресою: 298600, респ. Крым, г.Ялта, ул. Кирова, д. 39, корп.53 офіс 1, та перерахував грошові кошти, що становлять вартість відповідних робіт у сумі 35693,36 російських рублів.

Таким чином, Царьов О.А. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України, а саме у фінансуванні дій, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинених повторно, з корисливих мотивів.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Вінницькій області
підполковник юстиції

 Володимир Миколайович Сахненко

ПОГОДЖУЮ

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор відділу Вінницької
обласної прокуратури

 Світлана Василівна Каменярь-Вікулова

У відповідності до вимог ст. ст. 42, 276, 227 КПК України, підозрюваному роз'яснено, що під час досудового слідства він має наступні права:

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Права мені оголошені, роз'яснені та зрозумілі. Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені.

Підозрюваний _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 20__ року.

Захисник: _____

Повідомлення про підозру вручив:
слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Вінницькій області

Володимир САХНЕНКО

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Орлова Олена Анатоліївна
(прізвище, ім'я по батькові підозрюваного)

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на приниженнях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
 - особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
 - на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
 - одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
 - купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
 - користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;
 - користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
 - відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з

малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;

- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;

- звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудовим кодексом України для виду режиму виправно-трудової колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право **примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення**. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Пам'ятку отримав:

«___» _____ 20__ року

(підпис)

(прізвище, ініціали підозрюваного)

Пам'ятку вручив:

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Вінницькій області

Тришківська Катерина

[Підпис]

В.М. Савченко